

S O N S Ə H İ F Ə

O, bütün gecəni imtahanlara hazırlaşdığından yatağına səhərə yaxın uzanmışdı. Bazar günü olduğundan gündortaya qədər yatağına qorur vermişdi. Amma gördüyü yuxu onu bərk sarıtmışdı və ona görə də yuxusunu tam ala bilməmişdi. Yatağından qalxmayaraq, yerindəcə gördüyü yuxu barədə düşünürdü. Balaca qızığazın başına gələn o bədbəxt hadisə ona çox pis təsir etmişdi. Özünü yorğun hiss edirdi. Bədəni yumşaltmaq üçün bir neçə dəfə gərnəşə də, əsnəyərək dərindən nəfəs alsada, bu, heç nəyi dəyişmədi. Ağ mələfəni burnunun üstünə qədər çəkdi, gözlərini tavana zilləyərək fikrə daldı. Balaca qızığazın sonrakı taleyi onu çox narahat edirdi...

Telefon zəngi onu fikirlərindən ayırdı. Ayağa qalxmazdan qabaq divar saatına tərəf boylanı. Əqrəblər 12-ni göstərirdi. Niyazın gəlməsinə hələ düz iki saat qalırdı. "Bəs, onda nəyə eyləyən kim ola bilər?" deyə düşünürdü. Ağılına heç kim gəlmədiyindən çiyinlərini çəkdi, yerindən qalxdı və tələsmədən telefonun dəstəyini qaldırdı.

- Salam, Zəminə. Mənim eyni, Güllər xala. Necəsən, qızım?

- Hə, tanıdım, salam, Güllər xanım. Çox sağ olun, yaxşıdır, təşəkkür edirəm. Buyurun, eşidirəm sizi.

Güllər xanım 50-55 yaşlarında olsa da, zahirən çox yaşlı görünürdü. Çoxdan rəng görməyən saçları ağappaq idi. Həyat onun belini vaxtdan qabaq əymişdi. Belə ki, düz iki il əvvəl qızı ilə kürəkəni rayondan qohumlarının toyundan qayıdan zaman əylədikləri taksinin sürücüsü qəfildən idarəetməni itirmiş və maşın körpüdan aşağı yuvarlanmışdı. Nəticədə sürücü və səmşinlərin hər ikisi yerlərində keçinmişdilər. Elə həmin gündən də qızının 4 və 6 yaşlı körpələrinə o himayədarlıq edirdi. Uşaq baxçasında tərbiyəçi kimi çalışan Güllər xanıma nəvələri ilə öz evində yaşamaq rahat olduğundan o, qızının mənzili boş qalmasın deyərək, tələbə qızlara kirayəyə

Qızığazın taleyi

vermişdi.

- A qızım, utanıram da deməyə, imkanın varsa, bu ayın pulunu gecikdirmə. Ayın sonu nəvələrimi kəndə aparacam, istəyirəm onlara bir az əyin-baş alm. Üst-başları heç yaxşı deyil. İmkanın yoxdursa...

- Narahat olma, Güllər xanım, evdən pul göndərirlər. - deyib, ani olaraq fikrə getdi, divar saatına tərəf boylanaraq, - saat üçə qədər çatdıracam.

Zəminə artıq iki ilə yaxın idi ki özündən bir kurs yuxarı oxuyan rəfiqəsi ilə bu mənzildə kirayədə qalırdı. Son günlər rəfiqəsi rayon məktəblərinin birində təcrübədə olduğundan Zəminə mənzildə hələlik tək qalırdı. Bunu bilən Niyaz dəfələrlə ona qonaq gəlmək istəsə də, Zəminə qəti şəkildə razılıq verməmişdi. Amma bu gün o, saat 2-də Niyazı bu mənzildə qarşılamazğa hazırlaşdı. Dünən Mərkəzi kitabxanadan çıxarkən Zəminənin evinə ötürən Niyaz ona vacib sözü olduğunu bildirmiş və bu sözü ona ancaq sabah deyərək biləcəyini söyləmişdi. Binanın qarşısında Zəminədən sabahkı görüş üçün razılıq alan Niyaz, onu restorana nahara dəvət etdiyini, sabah saat 2-də dalınca gələcəyini deyib, sevinə-sevinə ondan ayrılmışdı...

Onlar düz üç il əvvəl Mərkəzi kitabxananın pilləkənlərində rastlaşmışdılar. Sonralar belə "gözlənilmədən" rastlaşmalar tez-tez olurdu. Təsədüfdənmi və ya bilərəkdənmi, nədənə çox vaxt Niyaz Zəminənin oxu zalında oturduğunu masa ilə yanaşı əyləşirdi. Beləcə yavaş-yavaş onların ilk tanışlıqları başladı və bir neçə aydan sonra öz-özünə də hiss etmədən bu tanışlıq dostluğa çevrildi. Zəminə "Məktəbəqədər təlim-tərbiyə və ibtidai təhsil" fakültəsində təhsil aldığından qrupdakı tələbə yoldaşlarının hamısı qızlar idi və bu qızlar

qiyabi də olsa artıq Niyazı tanıyırdılar. Memarlıq və İnşaat Universitetində təhsil alan Niyazı tez-tez Pedaqoji Universitetin qarşısında görmək olardı. Onların bir-birilərini sevməsini artıq Zəminənin tələbə yoldaşları da bildirdilər. Hətta bir dəfə sonuncu zəng vurulanda pəncərədən boylanan rəfiqələrdən biri:

(Hekayə)

- Yazıq Məcnun yenə də Leyli-ni gözləyir, - demiş, digər bir qız isə onun sözüne əlavə etmişdi, - yox, o, ağılı itirən Məcnuna heç oxşamır, görmürsüz yaraşıqlı, ağıllı və müasir oğlandır?! Heç Zəminə də səhranın istisində qaralmış Leyliyə qəti bənzəmir. O, öz gözəlliyi ilə Cülyettaya, Niyaz isə öz görünüşü ilə Romeoya daha çox oxşayır.

Bu sözlərdən Zəminənin qanı qaralmış, bir neçə gün sonra tələbə yoldaşlarına onları nakam sevgililərə bənzətmələrinə qəti etirazını bildirmişdi.

...Zəminə ilk olaraq yatağ otasını səlhiyəyə saldı və sonra onsuz da təmiz olan qonaq otağına gəldirdi. İşlərini qurtarıb yaxalanmaq üçün vanna otağına keçdi. Saçlarını islatmasın deyərək başına xüsusi hamam papağını keçirib suyun altında dayandı. Su onun bədəni islatdıqca ruhunun dinclədiyini, yorğunluğunun təcridən necə aradan qalxdığını hiss edirdi. Buna baxmayaraq, hamamda on çoxu 15 dəqiqə qalmağa hövsələsi yetdi. O, bir çox gənc qızlardan fərqli olaraq, nə yuyunan zaman, nə də ki hamamdan çıxıb qurulan zaman heç vaxt güzgü qarşısında öz bədəninə baxmağı da xoşlamazdı. Hətta onunla bir otaqda qalan rəfiqəsi də heç vaxt onu çılpaq halda görməmişdi. Zəminə bunu utancaqlığı ilə bağlı olduğunu izah edirdi. Amma saatlarla saçları ilə oynamaqdan, gün ərzində onların düzümini bir neçə dəfə dəyişməkdən yorulmaz, əksinə - bundan zövq alardı. Bu dəfə saç-

ları ilə məşğul olmağa da nə həvəsi vardı, nə də ki - vaxtı. Bir azdan Niyaz gəlməli idi. Mavi rəngli, üstündə zərif qırmızı gülləri olan, aşırımlı ipək xalattı geyinib, hamamdan çıxdı və mətbəxə keçdi. Çayniki doldurub, qaz plitəsinin üstünə qoydu. Acından ürəyi üzüldürdü. Soyuducudan pendir, yağ, kolbasa çıxarıb masaya düzdü. Cöroyi doğramaq üçün bıçağı götürmək istəyirdi ki, qapının zəngi çalındı. Tələsmədən qapıya tərəf getdi. Dəhlizdən asılmış güzgüdə bir daha barmaqları ilə saçlarına, qaşlarına toxunub, xalattının onsuz da uzun olan ötəyini aşağı dartdı. Qapını kimin döydüyünü soruşmadan kilidi açdı. Gələn Niyaz idi.

- Salam. Sən hələ zərif deyilsən, biz axı sənənlə danışırdıq.

- Salam, Niyaz. Danışırdıq, amma bir məsələ var.

Niyaz təəccüblə ona baxdı: - Nə məsələ? Nə olub ki? Bəlkə deyəsən?

Zəminə gülümsəyərək əli ilə onun içəri keçməsinə işarə verdi:

- Bəlkə, içəri keçənsən, yoxsa elə burda danışaq?

Niyaz Zəminənin gülümsədiyini görcək, bir az toxtdadı və ilk dəfə olaraq çoxdan arzusunda olduğu mənzilə daxil oldu. Ayaq-qabalarını soyunub, Zəminənin arxasınca birbaşa mətbəxə keçdi. Masanın üstünə düzülmiş pendir-kolbasanı görüb, narazılıqla dedi:

- Sən evdə nahar eləmək istəyirsən? Demişdim axı, bu gün naharımız restoranda, romantik süfrə arxasında olacaq.

(Ardı var)

Arif ƏRŞAD, Yazıçı-publisist, Azərbaycan Yazıçılar və Avrasiya Yazıqlar Birliklərinin üzvü, Prezident mükafatçısı

